U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Praze**, Nám. Kinských 5, Praha 5, týkající se řízení o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 14. 10. 2016, č. j. 45 A 86/2016 - 20, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení žalovaného ze dne 22. 12. 2016, č. j. 45 A 125/2016 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se před Krajským soudem v Praze (dále jen „krajský soud“ či „žalovaný“) způsobem sobě charakteristickým domáhal zrušení v návětí označeného usnesení krajského soudu. Krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek pravomoci, neboť žalobce nenapadl rozhodnutí správních orgánů, nýbrž rozhodnutí (téhož) správního soudu, žaloby neustále řetězí a domáhá se něčeho, co soudní řád správní, ale i právní řád jako celek nepřipouští.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností.

[3] Nejvyšší správní soud opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 45/2012 - 11 ze dne 8. 3. 2012, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a výsměšnou formou a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13). V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni doručení kasační stížnosti celkem 459 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství

žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[4] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u krajského soudu jiné rozhodnutí téhož krajského soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost proti odmítavému usnesení krajského soudu je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Nejvyššímu správnímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43, či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).

[5] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Jako v jiných obdobných věcech – srov. např. nedávná usnesení č. j. 6 As 262/2015 - 7 ze dne 30. 11. 2015 nebo usnesení č. j. 6 As 48/2016 - 20 ze dne 9. 3. 2016 – proto i tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud *a limine* odmítá pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s., s odkazem na odůvodnění, jehož se stěžovateli bezpočtukrát již dostalo, např. právě v posledně citovaných usneseních č. j. 6 As 262/2015 - 7 a č. j. 6 As 48/2016 - 20.

[6] Stejně rozhodl Nejvyšší správní soud i v usnesení sp. zn. 6 As 225/2016 ze 14. 9. 2016 a v mnoha dalších.

[7] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. února 2017

pokračování

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu